

Arrest

nr. 227 487 van 15 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 9 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Burgemeester van de stad Antwerpen van 11 april 2019 houdende de niet inoverwegingneming van de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (bijlage 2).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 december 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 11 april 2019 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot niet inoverwegingneming van de aanvraag vermeld in punt 1.1. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Beslissing tot niet inoverwegingneming

Van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De genaamde / de persoon die verklaart te heten T.E. (...) (nationaliteit: Nepal), geboren te Kathmandu, Nepal op (in) 15/12/1977

heeft zich op 19/12/2018 bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: D. (...) Antwerpen. Uit de controles van 10/02/2019, 18/02/2019, 21/02/2019, 27/02/2019, 03/03/2019 (2X). vermeld in het verslag van 03/03/2019 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“- De bestreden beslissing stelt het volgende:

“Genoemde gaf te kennen te verblijven op het volgende adres D. (...) Antwerpen:

Uit de controle van 10/02/2019, 18/02/2019, 21/02/2019, 27/02/2019, 03/03/2019 (2X) blijkt echter dat genoemde niet werkelijk op dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen. ”

- De motivering van de beslissing is onjuist wanneer men stelt dat verzoekster niet woont op het opgegeven adres.

De beslissing van niet-inoverwegingneming is te voorbarig.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de wijkagent zich meerdere keren zou hebben aangemeld op het adres van verzoekster maar blijkt ook dat het onderzoek zich daartoe heeft beperkt.

Waarom is er geen bijkomend onderzoek gedaan, zoals bv. een buurtonderzoek, een onderzoek of navraag bij de andere bewoners/eigenaars van het huis? De bejaarde eigenaars zijn gekend en kennen de wijkagent. Waarom heeft de wijkagent geen briefje achtergelaten met de vraag zich aan te bieden bij het politiekantoor?

Verzoekster legt een verklaring voor van de eigenaars waaruit duidelijk blijkt dat verzoekster bij hen woont. De bejaarde bewoners/eigenaars van het pand zijn heel vaak thuis en hebben op de data vermeld in de beslissing geen bel gehoord. Ze betwisten dan ook dat de wijkagent zich heeft aangemeld, tenzij het telkens heel vroeg in de ochtend zou zijn geweest, wanneer zij nog slapen en de bel niet horen in de achtervertrekken. Ook de inwonende dochter heeft geen bel gehoord.

Er bestaat geen grondige reden om verzoekster niet te vinden. Ook vandaag verblijft verzoekster nog steeds op het opgegeven adres.

- Verzoekster verwijst ook naar enkele arresten van uw Raad (RvV 28/8/2007, nr 1397, RvV 16/10/2007, nr 2684, RvV 30/8/2007, nr 1487) waarbij vestigingsaanvragen van echtgenoten van Belgen (artikel 40 Vw) werden geweigerd omdat een of beide van de partners afwezig waren op het ogenblik van de woonstcontrole. Volgens de RvV waren de weigeringsbeslissingen te voorbarig en moest bijkomend onderzoek plaatsvinden.

Deze rechtspraak verplicht gemeenten en de DVZ om zich soepeler en actiever op te stellen bij de controle van de gezamenlijke vestiging in het kader van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 40 Vw. Zelfs wanneer een of de beide echtgenoten meermaals afwezig zijn bij woonstcontroles, vormt dit geen voldoende reden tot weigering van de vestigingsaanvraag.

Uiteraard gaat het in deze zaak niet om een aanvraag tot vestiging maar om een aanvraag tot machtiging voor verblijf van langer dan drie maanden. Naar analogie kunnen de aangehaalde uitspraken ook toepassing vinden in huidig dossier.

- De beslissing is op een foutieve feitenvinding, een beoordelingsfout gesteund, in strijd met de stukken en de werkelijkheid. De beslissing schendt de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsverplichting."

3.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

3.3. Het is niet betwist dat de verzoekende partij op 20 december 2018 een schrijven heeft gericht aan de burgemeester van de stad Antwerpen om met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Aangezien een dergelijke aanvraag, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, enkel kan gebeuren bij de burgemeester van de plaats waar de aanvrager verblijft, is het evident dat – teneinde na te gaan of de aanvraag rechtsgeldig werd ingediend – moet worden geverifieerd of de aanvrager daadwerkelijk woont op het grondgebied van de stad of gemeente waar hij of zij stelt te verblijven.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in haar aanvraag aangaf te verblijven op een adres in Antwerpen, zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het verslag van 3 maart 2019 van de wijkagent, blijkt verder dat de wijkagent controles uitoefende op het door de verzoekende partij opgegeven adres en dit op 10 februari 2019 om 14u22, op 18 februari 2019 om 19u42, op 21 februari 2019 om 16u47, op 27 februari 2019 om 9u55 en op 3 maart 2019 zowel om 12u15 als om 15u54. Uit voormeld verslag blijkt dat de verzoekende partij op geen enkel van de voormelde momenten op het door haar opgegeven adres kon worden aangetroffen. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat uit voormelde controles blijkt dat de verzoekende partij niet werkelijk op het door haar opgegeven adres woont en bijgevolg de aanvraag niet in overweging kan worden genomen.

3.4. Waar de verzoekende partij stelt dat zij ook vandaag nog steeds op het opgegeven adres verblijft, dient de Raad er toch op te wijzen dat het niet aan de Raad toekomt om binnen zijn wettigheidscontrole zijn beoordeling in de plaats van de verwerende partij te stellen. De Raad kan bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Waar de verzoekende partij stelt dat de motivering van de beslissing onjuist is waar gesteld wordt dat zij niet op het opgegeven adres woont, gaat ze eraan voorbij dat de conclusie dat zij niet op het door haar opgegeven adres woont afgeleid wordt uit de zes uitgevoerde controles.

De Raad herhaalt dat uit het verslag van 3 maart 2019 blijkt dat de wijkagent controles uitoefende op het door de verzoekende partij opgegeven adres en dit op zondag 10 februari 2019 om 14u22, op maandag 18 februari 2019 om 19u42, op donderdag 21 februari 2019 om 16u47, op woensdag 27 februari 2019 om 9u55 en op zondag 3 maart 2019 zowel om 12u15 als om 15u54. Uit voormeld verslag blijkt dat de verzoekende partij op geen enkel van de voormelde momenten op het door haar opgegeven adres kon worden aangetroffen.

Door de loutere bewering dat de bejaarde bewoners/eigenaars van het pand vaak thuis zijn en op de voormelde data geen bel hebben gehoord, alsook dat de inwonende dochter geen bel gehoord heeft en de loutere betwisting dat de wijkagent zich heeft aangemeld, tonen zij geenszins aan dat de controles niet hebben plaatsgevonden of dat de verwerende partij op grond van de uitgevoerde controles waarbij de verzoekende partij nooit kon worden aangetroffen op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de verzoekende partij er niet woont. In zoverre de verzoekende partij zou willen aanvoeren dat de wijkagent wel is langs geweest, doch dat de bel niet gehoord werd daar zij heel vroeg in de ochtend slapen en zij de bel niet horen in de achtervertrekken, is een dergelijk betoog niet dienstig, nu uit het verslag van 3 maart 2019 blijkt dat slechts één van de zes controles geschiedde in de ochtend en dit om 9u55. De overige controles gebeurden in de namiddag of avond.

De Raad stelt ook vast dat de verzoekende partij in haar betoog niet aangeeft dat zij op de ogenblikken van de voormelde controles zich wel op het opgegeven adres bevond en niet betwist dat zij er niet kon worden aangetroffen.

De zes controles waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing vonden plaats, zo blijkt uit het verslag van 3 maart 2019 dat zich in het administratief dossier bevindt, op verschillende tijdstippen en verschillende dagen van de week gedurende enkele weken. Tijdens geen enkele van deze controles kon de verzoekende partij worden aangetroffen. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om op basis van de zes controles die blijken uit het verslag van 3 maart 2019 vast te stellen dat niet blijkt dat de verzoekende partij werkelijk op het door haar opgegeven adres verblijft. Door het enkel stellen dat er geen grondige reden is om haar niet te vinden, toont zij het tegendeel niet aan. Gelet op de zes woonstcontroles op verschillende dagen op verschillende tijdstippen gedurende meerdere weken, en gelet op het niet aantonen van redenen van afwezigheid, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing voorbarig is of dat er nood was aan een buurtonderzoek of een navraag bij de andere bewoners/eigenaars die bij de wijkagent gekend zijn.

3.5. Betreffende de kritiek van de verzoekende partij dat geen briefje werd achtergelaten door de wijkagent met de vraag zich aan te bieden bij het politiekantoor, kan de verwerende partij gevolgd worden waar zij in haar nota met opmerkingen stelt dat het doel van de woonstcontroles eruit bestaat te verifiëren of de aanvrager daadwerkelijk woont op het grondgebied van de stad of gemeente waar hij of zij stelt te verblijven en aldus niet ernstig kan voorgehouden worden dat de wijkagent een briefje had moeten achterlaten met de vraag zich aan te bieden op het politiekantoor.

Betreffende de verklaring van de eigenaars die zij voegt bij haar verzoekschrift en waaromtrent zij betoogt dat hieruit duidelijk blijkt dat zij bij hen woont, kan de Raad enkel vaststellen dat voormeld schrijven beperkt is tot beweringen die niet ondersteund worden door bewijskrachtige stukken. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat zij, niettegenstaande zij tijdens de zes uitgevoerde woonstcontroles op het door haar opgegeven adres nooit kon worden aangetroffen, wel degelijk op voormeld adres woont. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op de stukken die zij voor het eerst voorlegt aan de Raad, daar de regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

3.6. Waar de verzoekende partij verwijst naar verschillende arresten van de Raad, moet erop gewezen worden dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Bovendien verzuimt de verzoekende partij om aan te tonen dat de situatie van de personen op wie de door haar

genoemde arresten betrekking hebben dermate gelijkaardig is met haar geval dat eenzelfde uitspraak zich zou opdringen. Door het enkel stellen dat de betreffende vestigingsaanvragen werden geweigerd omdat een of beide van de partners afwezig waren op het ogenblik van de woonstcontrole, toont zij geenszins aan dat de feitelijke situatie van de voormelde personen en de omstandigheden van de woonstcontroles dermate gelijkaardig zijn met haar geval.

3.7. De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.8. De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.9. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER